

Arrest

nr. 75 385 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 9 juli 2010 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt werd verzoeker erkend als staatloze.

1.2. Verzoeker diende op 17 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd deze aanvraag op 6 september 2011 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 21.12.2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft en hiervan diverse attesten voorlegt, een cursus Frans volgde, hier onderwijs genoten heeft, waaronder een opleiding elektromechanica, een werkbelofte d.d. 16.05.2011 en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende op 22.12.2006 een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 23.04.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 02.03.2007 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hem het statuut van staatloze werd toegekend door middel van een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt op 09.07.2010 en dat hem op 28.11.2010 een attest dat zijn staatloosheid bevestigt werd afgeleverd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze vormt echter op zich geen buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Betrokkene beweert dat hij noch in Iran, noch in Afghanistan legaal kan verblijven. De ouders van betrokkene zouden Afghanen geweest zijn, die ten gevolge van de oorlog met de Sovjet-Unie naar Iran vluchten. Hij zou illegaal in Iran gewoond hebben bij een Afgaans gezin en zou in Iran verwijderd geweest zijn. In Afghanistan zou hij een poging gedaan hebben om zijn nationaliteit te laten erkennen, wat niet gelukt zou zijn. Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze beweringen. Bovendien bevond het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beweerde Afgaanse origine van verzoeker totaal ongeloofwaardig. (CGVS, bevestigende beslissing tot weigering van verblijf d.d. 23.04.2007) De loutere vermelding dat betrokkene noch in Iran, noch in Afghanistan een verblijfsrecht zou genieten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 23.04.2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.03.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet iuncto de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker heeft het statuut van staatloze krachtens het vonnis van de Rechtbank van eerste Aanleg te Hasselt van 09.07.2010 en is in het bezit van het attest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat zijn staatloosheid bevestigd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht oordeelt dat de enkelvoudige omstandigheid van erkenning als staatloze niet aanvaard wordt als een buitengewone omstandigheid. Dat een aanvraag op basis van artikel 9, lid 3 (bedoeld wordt: artikel 9bis) van de Vreemdelingenwet slechts ontvankelijk is, als er 'buitengewone omstandigheden' worden aangetoond die het voor de erkende staatloze bijzonder moeilijk maken om die aanvraag in te dienen op het Belgische consulaat in het herkomstland. Dat nochtans de Raad van State oordeelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van een erkende staatloze niet onontvankelijk kan verklaren met het loutere argument dat betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het buitenland zou kunnen indienen. Dat deze standaardmotivering onvoldoende rekening houdt met de situatie van een erkende staatloze. Dat de Raad van State bovendien stelt dat het al of niet toekennen van een verblijfsrecht de grond van de aanvraag betreft. Het kan bijgevolg niet worden beoordeeld als een element voor de ontvankelijkheid van de aanvraag. (Raad van State, 134.347, 20 augustus 2004, Revue du Droit des Etrangers, 2004, 417 en Raad van State, 136.968, 4 november 2004, Revue du Droit des Etrangers, 2004, nr. 130.596.). Dat men sinds dit arrest dient uit te gaan van het principe dat de buitengewone omstandigheden bewezen zijn, als het bewijs van de erkenning als staatloze kan worden voorgelegd, op voorwaarde dat het een erkende staatloze 'te goeder trouw' betreft. (Bevestigd door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken in een mondelinge mededeling tijdens de Ronde Tafel over Staatloosheid dd. 23 november 2006 georganiseerd door het UNHCR). Dat met het begrip 'te goeder trouw' de personen worden bedoeld die niet zelf verantwoordelijk zijn voor hun staatloosheid door bijvoorbeeld bewust en vrijwillig afstand te doen van hun nationaliteit. Dat ook de verblijfsaanvraag van erkende staatlozen die weigeren de vereiste administratieve stappen te zetten om een nationaliteit te bekomen, kan worden afgewezen. Dat verzoeker niet zelf verantwoordelijk is voor zijn staatloosheid, aangezien hij in Iran geboren is als kind van Afghaanse oorlogsvluchtelingen die illegaal in het land verbleven. Dat verzoeker eerst in Afghanistan en later in België pogingen ondernam om een nationaliteit te bekomen. Dat verzoeker aldus kan aangemerkt worden als een staatloze te goeder trouw, zodat verzoeker de buitengewone omstandigheden kan bewijzen door het bewijs van zijn erkenning als staatloze voor te leggen. Dat verzoeker bovendien in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Irak of Afghanistan om daar de procedure te starten aangezien hij niet beschikt over enige identiteits- of reisdocumenten en niet toegelaten zal worden tot deze landen. Dat nu verzoeker om de reden van het vermeende ontbreken buitengewone omstandigheden, en alleen om deze reden, een beslissing krijgt tot onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, Dat het clan ook niet strookt met de redelijkheid om verzoeker een beslissing toe te kennen tot onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en zonder meer verzoeker een bevel toekent om het land te verlaten. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. 'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoeker betoogt dat het artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden omdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk werd verklaard en onterecht wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen. Verzoeker meent dat hij als erkend staatloze buitengewone omstandigheden aantoont. Hij betoogt staatloos “te goeder trouw” te zijn en stelt dat hij de vereiste stappen heeft gezet om alsnog een nationaliteit te bekomen.

Artikel 98, lid 1 Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de staatloze en zijn familieleden onderworpen zijn aan de algemene reglementering. De erkenning als staatloze door de Belgische burgerlijke rechter geeft niet automatisch recht op een verblijfsvergunning in België: het staatlozenverdrag voorziet dat niet, en ook de vreemdelingenwet voorziet geen specifieke procedure voor staatlozen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt overwogen: “Betrokkene beweert dat hij noch in Iran, noch in Afghanistan legaal kan verblijven. De ouders van betrokkene zouden Afghanen geweest zijn, die ten gevolge van de oorlog met de Sovjet-Unie naar Iran vluchten. Hij zou illegaal in Iran gewoond hebben bij een Afghaans gezin en zou in Iran verwijderd geweest zijn. In Afghanistan zou hij een poging gedaan hebben om zijn nationaliteit te laten erkennen, wat niet gelukt zou zijn. Betrokkene legt echter geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze beweringen. Bovendien bevond het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beweerde Afghaanse origine van verzoeker totaal ongeloofwaardig. (CGVS, bevestigende beslissing tot weigering van verblijf d.d. 23.04.2007) De loutere vermelding dat betrokkene noch in Iran, noch in Afghanistan een verblijfsrecht zou genieten, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid, namelijk de erkenning als staatloze, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”.

Verzoeker maakt met zijn betoog, dat hij als erkend staatloze buitengewone omstandigheden aantoont, niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of heeft gestoeld op onjuiste feiten. Verzoeker weerlegt voornoemd motief niet. Verzoeker kan niet louter volstaan met het tegendeel te beweren, hij dient minstens een begin van bewijs aan te brengen zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

De arresten van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst betreffen zaken uitgesproken in de schorsingsprocedure.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde.

Het enig middel is ongegrond.

In de bestreden beslissing wordt tot slot overwogen: *“Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”*

Verzoeker heeft op 5 december 2011 per aangetekende zending een verklaring van de Internationale Organisatie voor Migratie van 18 november 2011 naar de Raad voor vreemdelingenbetwistingen gestuurd. In deze verklaring wordt gesteld dat verzoeker zich tot de IOM heeft gericht met een verzoek tot vrijwillige terugkeer. De IOM verklaart dat *“geen positief gevolg” kan worden gegeven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer “naar Iran en/of een derde land”*.

Voornoemde verklaring dateert van na de bestreden beslissing. De verwerende partij had op het moment van de beslissing geen kennis van de verklaring. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad kan als annulatierechter, om dezelfde reden, voornoemde verklaring niet betrekken in het onderzoek van het beroep.

Het staat verzoeker echter vrij om voornoemde verklaring aan de verwerende partij voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC